

מימרא-statement
 קושיא-challenge
 שאלה-question
 תירוץ-answer
 ראיה-proof

חולקים-disputants
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 מעשה-story

מקרא-key:

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ההוא גברא דשאל דוולא מחבריה, איתבר. אתא לקמיה דרב פפא												○	◇	
אייתי סהדי דלא שנית ביה, ואיפטר.	אמר ליה: [רב פפא]											■	◇	
ההוא גברא דשאל שונרא מחבריה, חבור עליה עכברי וקטלוהו.												○	◇	
כי האי גוונא מאי? כי מתה מחמת מלאכה דמי, או לא?	יתיב רב אשי וקמיבעיא ליה:											^		
גברא דנשי קטלוהו - לא דינא ולא דיינא.	רב מרדכי לרב אשי, הכי אמר אבימי מהגרונאי משמיה דרבא:											!	◇	
אכיל עכברי טובא וחביל ומית.	איכא דאמרי:											○	◇	
כהאי גוונא מאי?	יתיב רב אשי וקא מעיין בה:											^		
גברא דנשי קטלוהו - לא דינא ולא דיינא.	רב מרדכי לרב אשי, הכי אמר אבימי מהגרונאי:											!	◇	
האי מאן דבעי למישאל מידי מחבריה וליפטר, נימא ליה: אשקיין מיא, דהוי שאילה בבעלים. ואי פקח הוא, נימא ליה: שאיל ברישא, והדר אשקיין.	רבא:											■	◇	
מקרי דרדקי, שתלא, טבחא, ואומנא, ספר מתא - כולהון בעידן עבידתיהו כשאלה בבעלים דמו.	רבא:											■	◇	
רבנן לרבא: שאיל לן מך												○	◇	
אקפיד, אמר להו: לאפקועי ממנאי קא בעיתו? אדרבה, אתון שאילתון לי. דאילו אנא מצוי אשתמוטי לכי ממסכתא למסכתא, אתון לא מציתו לאשתמוטי.	[רבא]											○	◇	
ולא היא, איהו שאיל להו ביומא דכלה, אינהו שאילו ליה בשאר יומי.												?	◇	
מרימר בר חנינא אוגר כודנייתא בי חוזאי, נפק לדלויי טעונה בהדיהו, פשעו בה ומית.												○	◇	
אתו לקמיה דרבא, חייבינהו.	[רבא]											■	◇	
פשיעה בבעלים היא	רבנן לרבא:											?	◇	
איכסיף.	[רבא]											○		
לסוף איגלאי מילתא דלמיסר טעונה הוא דנפק.												○	◇	
הניחא למאן דאמר פשיעה בבעלים פטור - משום הכי איכסיף, אלא למאן דאמר חייב - אמאי איכסיף?												?		
לא מיפשע פשעו בה, אלא איגנובי איגנוב, ומתה כדרכה בי גנב הוי.												○	◇	
ואתו לקמיה דרבא וחייבינהו	[רבא]											■	◇	
גניבה בבעלים היא	רבנן לרבא:											?	◇	
אכסיף.	[רבא]											○		
לסוף איגלאי מילתא דלמיסר טעונה הוא דנפק.												○	◇	
השואל את הפרה, שאלה חצי יום ושכרה חצי יום, שאלה היום ושכרה למחר, שכר אחת ושאל אחת ומתה													■	מ
המשאל אומר: שאולה מתה, ביום שהיתה שאולה מתה, בשעה שהיתה שאולה מתה, והלה אומר: איני יודע - חייב.													■	◇
השוכר אומר: שכורה מתה, ביום שהיתה שכורה מתה, בשעה שהיתה שכורה מתה, והלה אומר: איני יודע - פטור.													■	◇
זה אומר: שאולה, וזה אומר: שכורה, ישבע השוכר ששכורה מתה.													■	◇

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **תירוץ-answer** !
ראייה-proof ■

מקרא-key:

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
זה אומר: איני יודע, וזה אומר: איני יודע - יחלוקו.												◊
שמעת מיניה: מנה לי בידך, והלה אומר: איני יודע - חייב.												◊
לימא תהוי תיובתא דרב נחמן?											⋈	
דאיתמר, מנה לי בידך והלה אומר: איני יודע, רב הונא ורב יהודה אמרי: חייב	[רב הונא ורב יהודה]										◊	◊
פטור.	רב נחמן ורבי יוחנן:										⋈	◊
כגון שיש עסק שבועה ביניהן	כדאמר רב נחמן:										!	◊
הכא נמי - כגון שיש עסק שבועה ביניהן.											!	
היכי דמי עסק שבועה?											^	
כדרבא											!	
מנה לי בידך, והלה אומר אין לך בידי אלא חמשים והשאר - איני יודע, מתוך שאינו יכול לישבע - משלם.	דאמר רבא:										!	◊
משכחת לה רישא בשתים, וסיפא בשלש.											!	◊
רישא בשתים, דאמר ליה: שתי פרות מסרתי לך, פלגיה דיומא בשאילה ופלגיה דיומא בשכירות. אי נמי, חד יומא בשאילה וחד יומא בשכירות, ומתו תרוייהו בעידן שאילה, ואמר ליה שואל: חדא - אין, בעידן שאילה מתה, ואידך לא ידענא אי בעידן שאילה מתה ואי בעידן שכירות מתה, דמתוך שאינו יכול לישבע - משלם.											!	
וסיפא בשלש, דאמר ליה: שלש פרות נתתי לך, שתים בשאילה ואחת בשכירות, ומתו הני תרתי דשאילה. ואמר ליה שואל: אין, חדא דשאילה מתה, אידך לא ידענא אי דשאילה מתה ודקיימא דשכירות היא, אי דשכירות מתה והא דקיימא דשאילה היא, ומתוך שאינו יכול לישבע - משלם.											!	
ארבעה שומרים צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת	ולרמי בר חמא, דאמר:										!	◊
משכחת לה רישא בשלש וסיפא בארבע.											!	◊
רישא בשלש, דאמר ליה: שלש פרות נתתי לך, פלגיה דיומא בשאלה ופלגיה דיומא בשכירות, אי נמי חד יומא בשאלה וחד יומא בשכירות, ומתו שלש כולהו בעידן שאילה. ואמר ליה שואל: חדא - לא היו דברים מעולם, וחדא - אין, בעידן שאילה מתה, ואידך - לא ידענא אי בעידן שאילה מתה ואי בעידן שכירות מתה, דמתוך שאינו יכול לישבע - משלם.											!	
סיפא בארבע, דאמר ליה: ארבע פרות נתתי לך, שלש בשאלה חדא בשכירות ומתו הנך שלש דשאלה. ואמר ליה שואל: חדא - לא היו דברים מעולם, וחדא - אין, דשאלה מתה. ואידך - לא ידענא אי דשכירות מתה ודקיימא דשאלה, או דשאלה מתה ודקיימא דשכירות, דמתוך שאינו יכול לישבע - משלם.											!	
זה אומר שאולה וזה אומר שכורה - ישבע השוכר ששכורה מתה.												◊
ואמאי? מה שטענו - לא הודה לו, ומה שהודה לו - לא טענו												⋈
על ידי גלגול, דאמר ליה: אישבתע לי איזו מיהת דכדרכה מתה. ומיגו דמישבתע דכדרכה מתה מישבתע נמי דשכורה מתה.	עולא:											!
זה אומר איני יודע וזה אומר כו'.												◊
הא מני - סומכוס היא												■
ממון המוטל בספק חולקין.	דאמר: [סומכוס]											◊
שאלה בבעלים, שכרה שלא בבעלים, מהו? מי אמרינן: שאילה לחודה קיימא, ושכירות לחודה קיימא. או דלמא: שכירות בשאלה מישך שייכי, דהא מיהייב בגניבה ואבידה?	בעי רבי אבא בר ממל:											^
אם תמצא לומר שכירה בשאלה מישך שייכי, שכרה בבעלים שלא בבעלים, מהו? שאלה בשכירות - ודאי לא שייכא, או דלמא כיון דשייכא במקצת - כמאן דשייכא בכלה דמי?												^

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
אם תמצא לומר לא אמרינן כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא בכולה דמי? שאלה בבעלים ושכרה שלא בבעלים, וחזר ושאלה, מהו? הדר אתיא לה שאלה לדוכתה, או דלמא אפסיקא לה שכירות ביני וביני?													◇	צח:
שכרה בבעלים ושאלה, וחזר ושכרה, מהו? מי אמרינן: אתיא לה שכירות לדוכתה, או דלמא אפסיקא לה שאלה ביני וביני?													◇	צח:
תיקו.													◇	צח:
השואל את הפרה ושלחה לו ביד בנו, ביד עבדו, ביד שלוחו, או ביד בנו, ביד עבדו, ביד שלוחו של שואל, ומתה - פטור.													■	צח: מ
אמר לו השואל: שלחה לי ביד בני, ביד עבדי, ביד שלוחי, או ביד בנו, ביד עבדך, ביד שלוחך, או שאמר לו המשאל: הריני משלחה לך ביד בני, ביד עבדי, ביד שלוחי או ביד בנו, ביד עבדך, ביד שלוחך, ואמר לו השואל: שלח, ושלחה ומתה - חייב.													■	צח:
וכן בשעה שמחזירה.													■	צח:
ביד עבדו חייב? יד עבד כיד רבן													◇	צט: ג
בעבד עברי, דלא קני ליה גופיה.	שמואל:												◇	צט:
אפילו תימא בעבד כנעני, נעשה כאומר ליה: הכישה במקל והיא תבא.	רב:												◇	צט:
השואל הפרה ושלחה לו ביד בנו, ביד שלוחו - חייב, ביד עבדו - פטור.	מיתבי:												◇	צט:
בשלמא לשמואל - מתניתין בעבד עברי, ברייתא - בעבד כנעני. אלא לרב קשיא													◇	צט:
לא תימא נעשה כאמר ליה, אלא אימא: באמר ליה: הכישה במקל והיא תבא.	אמר לך רב:												◇	צט:
השאלני פרתי. - ואמר לו: ביד מי? - ואמר לו: הכישה במקל ותבא. אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח אמר רב: כיון שיצאת מרשות משאיל ומתה - חייב.	דאיתמר: [רב נחמן אמר רבה בר אבוח אמר רב]												◇	צט:
השאלני פרתי. ואמר ליה: ביד מי? ואמר ליה: הכישה במקל והיא תבא, כיון שיצאת מרשות משאיל ומתה - חייב.	נימא מסייע ליה:												◇	צט:
הכא במאי עסקינן - כגון שהיתה חצרו של שואל לפניו מחצרו של משאיל, דכי משלחה לה ודאי להתם אזלא.	רב אשי:												◇	צט:
אי הכי מאי למימרא?													◇	צט:
לא צריכא, דאיכא גזייתא. מהו דתימא: לא סמכא דעתיה, דלמא קיימא התם ולא אתיא אזלא להדיא, קא משמע לן דסמכא דעתיה.													◇	צט:
השואל קרדום מחבירו, בקע בו - קנאו. לא בקע בו - לא קנאו.	רב הונא:												◇	צט:
למאי?													◇	צט:
אילימא לאונסין													◇	צט:
מאי שנא פרה דמשעת שאילה?													◇	צט:
אלא לחזרה, בקע בו - לא מצי הדר ביה משאיל, לא בקע בו - מצי משאיל הדר ביה.													◇	צט:
ופליגא דרבי אמי													◇	צט:
המשאיל קרדום של הקדש - מעל לפי טובת הנאה שבו, וחבירו מותר לבקע בו לכתחילה.	דאמר רבי אמי:												◇	צט:
ואי לא קנאו - אמאי מעל, ואמאי חבירו מותר לבקע בו לכתחילה? ניהדריה, ולא ליקנייה ולא לימעול?													◇	צט:
ופליגא דרבי אלעזר													◇	צט:
כדרך שתקנו משיכה בלקוחות - כך תקנו משיכה בשומרים.	דאמר רבי אלעזר:												◇	צט:
כשם שתקנו משיכה בלקוחות - כך תקנו משיכה בשומרים, וכשם שקרקע נקנית בכסף ובשטר ובחזקה - כך שכירות נקנה בכסף ובשטר ובחזקה.	תניא נמי הכי:												◇	צט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שכירות מאי עבידתיה?												ז	צט:
שכירות קרקע.	רב חסדא:											!	צט:
האי מאן דגויל חביצא דתמרי מחבירו, ואית בה חמשים תמרי, אגב הדדי - מזדבנן בהמשים נכי חדא, חדא חדא - מזדבנן בהמשים. להדיוט - משלם חמשים נכי חדא, להקדש - משלם חמשים וחומשיהו, מה שאין כן במזיק, דלא משלם חומשא.	שמואל:												צט:
(ויקרא כ"ב) ואיש כי יאכל קדש - פרט למזיק.	דאמר מר:												צט:
להדיוט אמאי משלם חמשים נכי חדא? נימא ליה: אנה חדא חדא הוה מזבנינא להו	מתקיף לה רב ביבי בר אביי:											ז	צט:
שמין בית סאה באותה שדה תנן.	רב הונא בריה דרב יהושע:											!	צט:
למימרא דסבר שמואל דין הדיוט לאו כדין גבוה דמי?												ז	צט:
נטל אבן או קורה מהקדש - לא מעל, נתנה לחבירו - הוא מעל וחבירו לא מעל. בנאה בתוך ביתו - לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרוטה.	והתנן:											ז	צט:
זאת אומרת: הדר בחצר חבירו שלא מדעתו צריך להעלות לו שכר.	ויתבי רבי אבהו קמיה דרבי יוחנן, ויתבי וקאמר משמיה דשמואל:											ז	צט:
הדר ביה שמואל מההיא.												!	צט:
וממאי דמההיא הדר ביה, דלמא מהא הדר?												ז	צט:
לא, מההיא הדר ביה, כדרבא.												!	צט:
הקדש שלא מדעת - כהדיוט מדעת דמי.	דאמר רבא:											!	צט:
הני שקולאי דתברו חביתא דחמרא לחנוואה, ביומא דשוקא מיזדבנא בחמש, בשאר יומי מיזדבנא בארבע. אהדרו ליה ביומא דשוקא - מהדרו ליה חביתא דחמרא, בשאר יומי - מהדרו ליה חמש.	רבא:												צט:
ולא אמרן אלא דלא הוה ליה חמרא לזבוני, אבל הוה ליה חמרא לזבוני - הא איבעי ליה לזבוני.													צט:
ומנכי ליה אגר טירחיה, ודמי ברזנייתא.													צט:
המחליף פרה בחמור וילדה, וכן המוכר שפחתו וילדה, זה אומר: עד שלא מכרתי, וזה אומר: משלקחתי - יחלוקו.													ק. ג
היו לו שני עבדים, אחד גדול ואחד קטן, וכן שתי שדות אחת גדולה ואחת קטנה													ק.
הלוקח אומר: גדול לקחתי, והלה אומר: איני יודע - זכה בגדול.													ק.
המוכר אומר: קטן מכרתי, והלה אומר: אני יודע - אין לו אלא קטן.													ק.
זה אומר גדול, וזה אומר קטן - ישבע המוכר שהקטן מכר.													ק.
זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע - יחלוקו.													ק.
אמאי יחלוקו? וליהוי ברשות דמאן קיימא, ולהוי אידך המוציא מחבירו עליו הראיה												ז	ק.
בעומדת באגם. שפחה נמי - דקיימא בסימטא.	רב חייה בר אבין אמר שמואל:											!	ק.
ונוקמא אחזקת דמרא קמא, וליהוי אידך המוציא מחבירו עליו הראיה												ז	ק.
הא מני - סומכוס היא												!	ק.
ממון המוטל בספק - חולקין בלא שבועה.	דאמר: [סומכוס]											!	ק.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

challenge-קושיא ?
 ^ **question-שאלה**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אימור דאמר סומכוס בשמא ושמא, בברי וברי מי אמר?										ז		ק.	
אין, אמר סומכוס אפילו בברי וברי.	רבה בר רב הונא:									!	◇	ק.	
לעולם כי אמר סומכוס - שמא ושמא, אבל ברי וברי - לא אמר, ותני: זה אומר שמא עד שלא מכרתי, וזה אומר שמא משלקחתי.	רבא:									!	◇	ק.	
זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע - יחלוק.	תנן:									ז	◇	ק. <	
בשלמא לרבא, מדסיפא שמא ושמא - רישא נמי שמא ושמא, אלא לרבה בר רב הונא, דאמר: אין, אמר סומכוס אפילו ברי וברי, השתא ברי וברי אמר יחלוק, שמא ושמא מיבעיא?										ז		ק.	
אי משום הא - לא איריא, תנא סיפא לגלויי רישא. שלא תאמר רישא שמא ושמא, אבל ברי וברי - לא, תנא סיפא שמא ושמא מכלל דרישא ברי וברי, ואפילו הכי יחלוק.										!	◇	ק.	
זה אומר גדול וזה אומר קטן - ישבע המוכר שקטן מוכר.	תנן:									ז	◇	ק.	
בשלמא לרבא, דאמר כי אמר סומכוס שמא ושמא, אבל ברי וברי לא אמר - משום הכי ישבע. אלא לרבה בר רב הונא, דאמר: אין, אמר סומכוס אפילו ברי וברי, אמאי ישבע מוכר? יחלוק מיבעי ליה מודה סומכוס היכא דאיכא שבועה דאורייתא, כדבעינן למימר לקמן.										!	◇	ק.	
היו לו שני עבדים אחד גדול ואחד קטן.											■	ק. <	
אמאי ישבע? מה שטענו - לא הודה לו, ומה שהודה לו - לא טענו											ז	◇	ק.
ועוד: הילך הוא											ז	◇	ק.
ועוד: אין נשבעין על העבדים											ז	◇	ק.
בטוענו דמי - דמי עבד גדול, דמי עבד קטן, דמי שדה גדולה, דמי שדה קטנה.	רב:									!	◇	ק.	
בטוענו כסות עבד גדול, כסות עבד קטן, עומרי שדה גדולה, עומרי שדה קטנה.	שמואל:									!	◇	ק.	
כסות - מה שטענו - לא הודה לו, ומה שהודה לו - לא טענו										ז		ק.:	
בדיילפי	כדאמר רב פפא:									!	◇	ק.	
הכא נמי בדיילפי.										!		ק.	
מידי כסות קתני? עבד קתני	קשיא ליה לרבי הושעיא:									ז		ק.	
כגון שטענו עבד בכסותו ושדה בעומריה.	אלא אמר רבי הושעיא:									!	◇	ק.	
ואכתי: כסות, מה שטענו - לא הודה לו, ומה שהודה לו, לא טענו										ז		ק.	
בדיילפי.	רב פפא:									!		ק.	
זוקקין אתא לאשמועינן?	קשיא ליה לרב ששת:									ז	◇	ק.	
זוקקין הנכסים שאין להן אחריות, את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהן	תנינא:									ז	◇	ק.	
הא מני - רבי מאיר היא	אלא אמר רב ששת:									!	◇	ק.	
עבדא כמטלטלין דמי.	דאמר: [רבי מאיר]									!	◇	ק.	
ואכתי, מה שטענו - לא הודה לו, ומה שהודה לו - לא טענו										ז	◇	ק.	
סבר לה כרבן גמליאל										!		ק.	
טענו חטים והודה שעורים - פטור	דתנן: [ת"ק]									!	◇	ק.	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	statement-מימרא ♣ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה ■
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מחייב.	רבן גמליאל:									◆	■	!
אכתי, הילך הוא												♣
עבדא - דקטע לידיה, ושדה - שחפר בה בורות, שיחין ומערות.	רבא:											!
והא רבי מאיר איפכא שמעינן ליה												♣
גזל בהמה והזקינה, עבדים והזקינא - משלם כשעת הגזילה	דתנן: [ת"ק]											♣
בעבדים אומר לו הרי שלך לפניך	רבי מאיר:											♣
הא לא קשיא כדמחליף רבה בר אבוה ותני:												■
משלם כשעת הגזילה	רבי מאיר:											■
אומר לו בעבדים הרי שלך לפניך.	הכמים:											■
אלא ממאי דסבר רבי מאיר מקשינן קרקע לעבד, מה עבד נשבעין - אף קרקע נשבעין? דלמא אעבד הוא דנשבעין, אבל אקרקע לא?												♣
לא סלקא דעתך												!
המחליף פרה בחמור וילדה, וכן המוכר שפחתו וילדה, זה אומר ברשותי וזה שותק - זכה. זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע - יחלוקו. זה אומר ברשותי וזה אומר ברשותי - ישבע המוכר שברשותו ילדה, לפי שכל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא משלמין, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]											◆
אין נשבעין לא על העבדים ולא על הקרקעות.	הכמים:											◆
לאו מכלל דרבי מאיר סבר נשבעין?												!
ממאי? דלמא כשם קאמרו ליה, כי היכי דאודית לן בקרקעות - אודי לן נמי בעבדים.												♣
יש דברים שהן כקרקע ואינן כקרקע, ואין חכמים מודים לו. כיצד? עשר גפנים טעונות מסרתי לך, והלה אומר: אינן אלא חמש. רבי מאיר מחייב	תדע, דתנן: רבי מאיר:											◆
כל המחובר לקרקע - הרי הוא כקרקע.	הכמים:											◆
ענבים העומדות ליבצר איכא בינייהו.	ואמר רבי יוסי בר חנינא:											■
כבצורות דמיין	דמר סבר: [רבי מאיר]											■
לאו כבצורות דמיין.	ומר סבר: [הכמים]											■
אלא לעולם כדרבי הושעיא, ודקשיא לך זוקקין - איצטרין, סלקא דעתך אמינא: כסות עבד - כעבד דמי, עומרי שדה - כשדה דמי, קא משמע לך.												!
זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו.												◆
הא מני - סומכוס היא												■
ממון המוטל בספק - חולקין.	דאמר: [סומכוס]											◆
זה אומר ברשותי וזה אומר ברשותי - ישבע המוכר שברשותו ילדה.	אימא סיפא:											♣
אין, אמר סומכוס אפילו ברי וברי	ולרבה בר רב הונא, דאמר:											♣
אמאי ישבע מוכר? יחלוקו מיבעיא												♣
מודה סומכוס היכא דאיכא שבועה דאורייתא, ודקטעה לידה כדרבא.												!

statement-מימרא- ■
 challenge-קושיא- ⚡
 question-שאלה- ^
 answer-תירוץ- !
 proof-ראייה- ■

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קא	
המוכר זיתיו לעצים ועשו פחות מרביעית לסאה - הרי אלו של בעל הזיתים. עשו רביעית לסאה, זה אומר: זיתי גדלו, וזה אומר ארצי גדלה - יחלוקו.													■	
שטף נהר זיתיו ונתנם לתוך שדה חבירו, זה אומר: זיתי גדלו, וזה אומר ארצי גדלה - יחלוקו.													■	
היכי דמי?													^	
אי דאמר ליה קוץ לאלתר													!	
אפילו פחות מרביעית נמי לבעל הקרקע													⚡	
אי דאמר ליה כל אימת דבעית קוץ													!	
אפילו רביעית נמי לבעל זיתים													⚡	
לא צריכא, דאמר ליה סתמא. פחות מרביעית - לא קפדי אינשי, רביעית - קפדי אינשי.													!	
ורביעית שאמרו - חוץ מן ההוצאה.	רבי שמעון בן פזי:												⚡	
שטף נהר זיתיו.													■	
לא שנו אלא שנעקרו בגושיהן ולאחר שלש, אבל בתוך שלש - הכל של בעל הזיתים. דאמר ליה: אי את נטעת, בתוך שלש - מי הוה אכלת?	עולא אמר ריש לקיש:												⚡	
ולימא ליה: אי אנא נטעי, לאחר שלש - הוה אכילנא ליה כוליה, השתא קאכלת פלגא בהדאי?													⚡	
לא שנו אלא שנעקרו בגושיהן ובתוך שלש, אבל לאחר שלש - הכל לבעל הקרקע. דאמר ליה: אי אנא נטעי, לאחר שלש - מי לא הוה אכילנא - ליה כוליה?	אלא, כי אתא רבין אמר ריש לקיש:												⚡	
ולימא ליה: אי את נטעת - בתוך שלש - לא הוה אכלת, השתא קא אכלת פלגא בהדאי?													⚡	
משום דאמר ליה: אי אנא נטעי - הוה קטיני וזרענא תחותיהו סילקא וירקא.													!	
אמר הלה זיתי אני נוטל - אין שומעין לו.	תנא:												⚡	
מאי טעמא?													^	
משום ישוב ארץ ישראל.	רבי יוחנן:												!	
כגון דא צריכא רבה.	רבי ירמיה:												■	
המקבל שדה אבותיו מן הנכרי - מעשר ונותן לו.	תנן התם: רבי יהודה												⚡	
מאי שדה אבותיו - ארץ ישראל, ואמאי קרו לה שדה אבותיו - שדה אברהם יצחק ויעקב. וקסבר: אין קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מיד מעשר. ומקבל כחוכר דמי, מה חוכר - בין עבד ובין לא עבד בעי עשורי ומיתן ליה, דכי פורע חובתו דמי, אף מקבל נמי כי פורע חובתו דמי - מעשר ונותן לו.	סברוה:												⚡	
אלא הא דתניא: רבי יהודה אומר: המקבל שדה אבותיו ממציק נכרי - מעשר ונותן לו.	רב כהנא לרב פפי ואמרי לה לרב זביד:												⚡	
מאי איריא מציק? אפילו אין מציק נמי?													⚡	
אלא: לעולם יש קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מיד מעשר, ומקבל לאו כחוכר דמי, ומאי שדה אבותיו - שדה אבותיו ממש. ולדידיה הוא דקנסוה רבנן, דאידי דחביבא עליה - טפי ואזיל מקבל לה. אבל איניש דעלמא - לא.													⚡	
ולדידיה מאי טעמא קנסוה רבנן?													^	
כדי שתהא ברה בידו.	רבי יוחנן:												!	
כגון דא צריכא רבה.	רבי ירמיה:												■	
היורד לתוך שדה חבירו ונטעה שלא ברשות, אמר רב: שמין לו, וידו על התחתונה.	איתמר: [רב]												⚡	

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ⚡
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראיה ■

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אומדין כמה אדם רוצה ליתן בשדה זו לנוטעה.	שמואל:									◆	◇	קא.	
ולא פליגי כאן - בשדה העשויה ליטע, כאן - בשדה שאינה עשויה ליטע.	רב פפא:									■	◇	קא.	
והא דרב לאו בפירוש איתמר, אלא מכללא איתמר.										■		קא.	
דההוא דאתא לקמיה דרב									○	■		קא.	
זיל שום ליה	אמר ליה: [רב]									■	■	קא.	
אמר ליה: לא בעינא.									○	■		קא.	
זיל שום ליה, וידו על התחונה.	אמר ליה: [רב]									■	■	קא.	
אמר ליה: לא בעינא.									○	■		קא.	
לסוף חזייה דגדרה וקא מנטר לה.									○	■		קא.	
גלית אדעתך דניהא לך - זיל שום ליה, וידו על העליונה.	אמר ליה: [רב]									■	■	קא.	
היורד לתוך חורבתו של חברו ובנאה שלא ברשותו, ואמר לו: עצי ואבניי אני נוטל, רב נחמן אמר: שומעין לו	איתמר: [רב נחמן]									◆	■	◇	קא.
אין שומעין לו.	רב ששת:									◆	■	◇	קא.
בית שמאי אומרים: שומעין לו	מיתבי, רבן שמעון בן גמליאל: בית שמאי:									◆	■	◇	קא.
אין שומעין לו.	בית הלל:									◆	■	◇	קא.
לימא רב נחמן דאמר כבית שמאי?										⋈		קא.	
הוא דאמר כי האי תנא										!		קא.	
שומעין לו, דברי רבי שמעון בן אלעזר.	דתניא: [רבי שמעון בן אלעזר]									!	◇	קא.	
שומעין לו	רבן שמעון בן גמליאל: בית שמאי:									◆	■	◇	קא.
אין שומעין לו.	בית הלל:									◆	■	◇	קא.
מאי הוי עלה?										^		קא.	
בבית שומעין לו, בשדה - אין שומעין לו.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:									!	◇	קא:	
בשדה מאי טעמא - משום ישוב ארץ ישראל.										■	◇	קא:	
משום כחשא דארעא.	איכא דאמרי:									■	◇	קא:	
מאי בינייהו?										⋈		קא:	
איכא בינייהו חוצה לארץ.										!	◇	קא:	
המשכיר בית לחבירו בימות הגשמים - אינו יכול להוציאו מן החג ועד הפסח. בימות החמה - שלשים יום.											■	קא:	
ובכרכים, אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים - שנים עשר חדש.											■	קא:	
ובתנויות, אחד עיירות ואחד כרכים - שנים עשר חדש.											■	קא:	
חנות של נחתומים ושל צבעים - שלש שנים.	רבן שמעון בן גמליאל:										■	קא:	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קריאה-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מאי שנא ימות הגשמים - דכי אגר איניש ביתא בימות הגשמים אגר לכולהו ימות הגשמים, ימות החמה נמי, דכי אגר איניש ביתא - לכולהו ימות החמה אגר.													א:
אלא, בימות הגשמים היינו טעמא - דלא שכיח ביתא למיגר.										!	◇		א:
בכרכים, אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים שנים, עשר חדש.	אימא סיפא:									¿	◇		א:
ואילו מלו ליה יומי שכירות בימות הגשמים - מפיק ליה, ואמאי? הא לא שכיח ביתא למיגר.										¿			א:
להודיע קתני. והכי קאמר: המשכיר בית לחבירו סתם - אין יכול להוציאו בימות הגשמים מחג ועד הפסח אלא אם כן הודיעו שלשים יום מעיקרא.	רב יהודה:									!	◇		א:
כשאמרו שלשים וכשאמרו שנים עשר חדש - לא אמרו אלא להודיעו.	תניא נמי הכי:									■			א:
וכשם שמשכיר צריך להודיע - כך שוכר צריך להודיע. דאמר ליה: אי אודעתן - הוה טרחנא ומותיבנא ביה איניש מעליא.										■			א:
אם נכנס יום אחד בימות הגשמים - אינו יכול להוציאו מן החג עד הפסח.	רב אסי:										◇		א:
והא אנן שלשים יום קאמר.										¿			א:
הכי קאמר: אם נכנס יום אחד בימות הגשמים מהני שלשים יום - אינו יכול להוציאו מן החג ועד הפסח.											◇		א:
ואם בא לרבות בדמיה - מרבה.	רב הונא:										◇		א:
האי לנכטיה בכובסיה דלשבקיה לגלימא.	אמר ליה רב נחמן:									¿			א:
לא צריכא, דאייקור בתי.										!	◇		א:
פשיטא, נפל ליה ביתא - אמר ליה: לא עדיפת מינאי.											◇		א:
זבניה או אורתיה או יהביה במתנה - אמר ליה: לא עדיפת מגברא דאתית מיניה.											◇		א:
כלליה לבריה, חזונו: אי הוה אפשר לאודועיה - איבעי ליה לאודועי, ואי לא - אמר ליה: לא עדיפת מינאי.											◇		א:
ההוא גברא דזבן ארבא דחמרא, לא אשכח דוכתא לאותוביה.											○	◇	א:
אמר ליה לההיא איתתא: אית לך דוכתא לאוגרי?											○		א:
אמרה ליה: לא.											○		א:
אזל קדשה, יהבה ליה דוכתא לעייליה. אזל לביתיה, כתב לה גיטא, שדר לה.											○	◇	א:
אזלא איהי, אגרא שקולאי מיניה וביה, אפיקתיה ואתביה בשבילא.											○	◇	א:
כאשר עשה כן יעשה לו, גמולו ישוב בראשו יהושע:	רב הונא בריה דרב יהושע:										■	◇	א:
לא מיבעיא חצר דלא קיימא לאגרא, אלא אפילו חצר דקיימא לאגרא, אמרה ליה: לכולי עלמא - ניחא לי לאוגורי ולך לא ניחא לי, דדמית עלי כי אריא ארבא.											■		א:
של נחתומים ושל צבעין שלש שנים.	רבן שמעון בן גמליאל:											■	א:
מפני שהקיפן מרובה.	תנא:											◇	א:
המשכיר בית לחבירו, המשכיר חייב בדלת, בנגר ובמנעול, ובכל דבר שמעשה אומן. אבל דבר שאינו מעשה אומן - השוכר עושהו.												■	א:
הזבל של בעל הבית, ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הכירים בלבד.												■	א:
המשכיר בית לחבירו - משכיר חייב להעמיד לו דלתות, לפתוח לו חלונות, לחזק לו תקרה, לסמוך לו קורה. ושוכר חייב לעשות לו סולם, לעשות לו מעקה, לעשות לו מרזב, ולהטיח את גגו.	תנו רבנן:											◇	א:
מזוזה על מי?	בעו מיניה מרב ששת:											^	א:

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ?
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראייה ■

disputants-חולקים ◆
 central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה
 insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת
 story-מעשה O

מקרא-key:

בבא מציעא-השוואל את הפרה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מזוזה?										?		קא:		
מזוזה חובת הדר היא	האמר רב מרשיא:									■	?	קא:		
אלא מקום מזוזה על מי?										^	◇	קא:		
דבר שאין מעשה אומן - השוכר עושהו	אמר להו רב ששת: תניתוה:									■	!	◇	קא:	
והאי נמי לאו מעשה אומן הוא, אפשר הוא בגובתא דקניא.										!	◇	קא:		
המשכיר בית לחבירו - על השוכר לעשות לו מזוזה, וכשהוא יוצא - לא יטלנה בידו ויוצא. ומנכרי - נוטלה בידו ויוצא.	תנו רבנן:										■	◇	קב.	
ומעשה באחד שנטלה בידו ויצא, וקבר אשתו ושני בניו.											○	קב.		
מעשה לסתור?											?	קב.		
ארישא.	רב ששת:										!	קב.		
הזבל של בעל הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הכירים בלבד.											■	<	קב.	
במאי עסקינן?											^	קב.		
אילימא בחצר דאגיר ליה לשוכר, ותורי דשוכר											!	קב.		
אמאי של בעל הבית?											?	קב.		
אלא בחצר דלא אגירא לשוכר, ותורי דמשכיר											!	קב.		
פשיטא											?	קב.		
לא צריכא, בחצר דמשכיר, ותורי דאתו מעלמא קמו בה.											!	◇	קב.	
מסייע ליה לרבי יוסי ברבי חנינא											■	קב.		
חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו.	דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:										■	◇	קב.	
אם אמר כל מציאות שיבאו לתוכו היום תקנה לי חצרי - לא אמר כלום.	מיתבי:										?	◇	קב.	
ואם איתא להא דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:											?	קב.		
חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו	[רבי יוסי ברבי חנינא]										■	?	קב.	
אמאי לא אמר כלום?											?	קב.		
הכא במאי עסקינן - בחצר שאינה משתמרת.											!	◇	קב.	
אי הכי, אימא סיפא:											?	קב.		
יצא לו שם מציאה בעיר - דבריו קיימין.	[סיפא]										■	?	◇	קב.
ואי בחצר שאינה משתמרת כי יצא לו שם מציאה בעיר מאי הוי?											?	קב.		
כיון דיצא לו שם מציאה בעיר - מיבדל בדילי אינשי מינה, והויא לה כחצר המשתמרת.											!	◇	קב.	
זבל היוצא מן התנור ומן הכירים והקולט מן האויר - הרי הוא שלו, ושברפת ושכחצר - של בעל הבית.	מיתבי:										■	?	◇	קב.
ואם איתא להא דרבי יוסי ברבי חנינא											?	קב.		

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
O מעשה-story

; **challenge-קושיא**
 ^ **question-שאלה**
 ! **answer-תירוץ**
 ■ **proof-ראיה**

מקרא-key:

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דאמר: חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו	דאמר: [רבי יוסי ברבי חנינא]											קב.
קולט מאויר אמאי הרי הוא שלוי? אויר חצרו הוא												קב.
במדביק כלי בשולי פרה.	אביי:											קב.
אויר שאין סופו לנוח לאו כמונח דמי.	רבא:											קב.
ומי פשיטא ליה לרבא? והא מיבעי בעי לה												קב.
זרק ארנקי בפתח זה ויצאתה בפתח זה, מהו? אויר שאין סופו לנוח כמונח דמי, או לאו כמונח דמי?	דבעי רבא:											קב.
התם לא מיפסק ולא מידי, הכא מיפסק כלי.												קב.
ושברפת ושבחצר הרי אלו של בעל הבית.												קב.
תרת?												קב.
הכי קאמר: ושברפת שבחצר הרי אלו של בעל הבית.	אביי:											קב.
זאת אומרת, המשכיר חצירו סתם - לא השכיר רפת שבה.	רב אשי:											קב.
יוני שובך ויוני עלייה חייבות בשילוח, ואסורות בגזל מפני דרכי שלום.	מיתבי:											קב.
ואם איתא להא דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:												קב.
חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו	[רבי יוסי ברבי חנינא]											קב.
קרי כאן (דברים כ"ב) כי יקרא - פרט למזומן												קב.
ביצה ביציאת רובה הוא דאיחייבה לה בשילוח, ומיקנא לא קניא עד דנפלה לחצרו. וכי קתני חייבות בשילוח - מקמי דתיפול לחצירו.	רבא:											קב.
אי הכי, אמאי אסורות משום גזל?												קב.
אאמן.												קב.
ואיבעית אימא: לעולם אביצים, ומדנפיק רובה דעתיה עילוה.												קב.
אסור לזכות בביצים כל זמן שהאם רובצת עליהם, שנאמר (דברים כ"ב) שלח תשלח את האם, והדר, את הבנים תקח לך	והשתא דאמר רב יהודה אמר רב:											קב.
אפילו תימא דנפלה לה לחצרו, כל היכא דאיהו מצי זכי ליה - חצרו זכיא ליה, וכל היכא דאיהו לא מצי זכי ליה - חצרו נמי לא זכיא ליה.												קב.
אי הכי, אסורות בגזל מפני דרכי שלום? אי דשלחה - גזל מעליא הוא, אי דלא שלחה - הא בעי שלוחה												קב.
בקטן דלאו בר שילוח הוא.												קב.
קטן בר דרכי שלום הוא?												קב.
הכי קאמר: אביו של קטן חייב להחזיר לו מפני דרכי שלום.												קב.
המשכיר בית לחבירו לשנה, נתעברה השנה - נתעברה לשוכר. השכיר לו לחדשים, נתעברה השנה - נתעברה למשכיר.												קב.
מעשה בציפורי באחד ששכר מרחץ מחבירו בשנים עשר זהב לשנה, מדינר זהב לחדש, ובא מעשה לפני רבן שמעון בן גמליאל ולפני רבי יוסי												קב.
יחלוקו את החדש העיבור.	ואמר: [רבן שמעון בן גמליאל ולפני רבי יוסי]											קב:
מעשה לסתור?												קב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואם אמר לו: בשנים עשר זהובים לשנה מדינר זהב לחדש - יחלוקו. ומעשה נמי בציפורי, באחד ששכר מרחץ מחבירו בשנים עשר זהובים לשנה מדינר זהב לחדש, ובא מעשה לפני רבן שמעון בן גמליאל ולפני רבי יוסי, ואמרו: יחלוקו את חדש העיבור.	חסורי מחסרא והכי קתני:											
אי הואי התם הוה יהיבנא ליה כוליה למשכיר.	רב:											
מאי קא משמע לן - תפוס לשון אחרון, הא אמר רב חדא זימנא												
אסתירא מאה מעי - מאה מעי, מאה מעי אסתירא - אסתירא.	דאמר רב הונא: אמרי בי רב:											
אי מהתם הוה אמינא: פרושי קא מפרש, קמשמע לן.												
בבא באמצע חדש עסקינן. אבל בא בתחלת חדש - כוליה למשכיר, בא בסוף חדש - כוליה לשוכר.	שמואל:											
מי אמר שמואל לא אמרינן תפוס לשון אחרון?												
כור בשלשים אני מוכר לך - יכול לחזור בו אפילו בסאה אחרונה. כור בשלשים, סאה בסלע אני מוכר לך - ראשון ראשון קנה	והא רב ושמואל דאמרי תרוייהו:											
התם טעמא מאי - משום דתפיס, הכא נמי קא תפיס.												
קרקע בחזקת בעליה קיימת.	רב נחמן:											
מאי קא משמע לן - תפוס לשון אחרון, היינו דרב												
אף על גב דאפיך מיפך.												
שוכר אמר נתתי, ומשכיר אמר לא נטלתי, על מי להביא ראיה?	בעו מיניה מרבי ינאי:											
אימת? אי בתוך זמנו - תנינא, אי לאחר זמנו - תנינא.												
מת האב בתוך שלשים יום - בחזקת שלא נפדה עד שיביא ראיה שנפדה, לאחר שלשים יום - בחזקת שנפדה עד שיאמרו לו שלא נפדה.	דתנן:											
לא צריכא, ביומא דמשלם זמניה. מי עביד איניש דפרע ביומא דמשלם זמניה, או לא?												
שכיר בזמנו נשבע ונוטל.	אמר להו רבי יוחנן: תניתוה:											
שכיר הוא דרמו רבנן שבועה עליה, משום דבעל הבית טרוד בפועליו. אבל הכא - שוכר מהימן בשבועה.												
האי מאן דאוגר ליה ביתא לחבריה לעשר שנין, וכתב ליה שטרא, ואמר ליה: נקיטת חמש שנין - מהימן.	רבא אמר רב נחמן:											
אלא מעתה אופייה מאה זוזי בשטרא, ואמר ליה פרעתוך פלגא - הכי נמי דמהימן?	רב אחא מדפתי לרבינא:											
הכי השתא? התם - שטר לגובינא קאי, אם איתא דפרעיה - איבעי ליה למכתבא אגביה, אי נמי מיכתב עליה תברא. אבל הכא, אמר ליה: האי דכתיבי לך שטרא - כי היכי דלא תחזק עליה.	אמר ליה: [רבינא]											
שואל אדם בטובו לעולם.	רב נחמן:											
והוא דקני מיניה.	רב מרי ברה דבת שמואל:											
ומהדר ליה קתיה.	רב מרי בריה דרב אשי:											
האי מאן דאמר ליה לחבריה: אושלן מרא למירפק ביה האי פרדיסא - רפיק ביה ההוא פרדיסא. פרדיסא - רפיק ביה כל פרדיסא דבעי, פרדיסי - רפיק ואזיל כל פרדיסי דאית ליה, ומהדר ליה קתיה.	רבא:											
האי מאן דאמר ליה לחבריה אושלן האי גרגותא ונפלה - לא בני לה, גרגותא ונפלה - בני לה. בי גרגותא - כרי ואזיל כמה גרגותא בארעיה עד דמתרמי ליה. וצריך למיקני מיניה.	רב פפא:											
המשכיר בית לחבירו ונפל - חייב להעמיד לו בית. היה קטן - לא יעשנו גדול, גדול - לא יעשנו קטן, אחד - לא יעשנו שנים, שנים - לא יעשנו אחד. לא יפחות מן החלונות ולא יוסף עליהם, - אלא מדעת שניהם.												

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	מקרא-key:
---	-----------

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ
היכי דמי?													⚡	◇
אי דאמר ליה בית זה													!	
נפל אזל ליה													⚡	
אי דאמר ליה בית סתם													!	
אחד אמאי לא יעשנו שנים, קטן אמאי לא יעשנו גדול?													⚡	
דאמר ליה: בית שאני משכיר לך מדת ארכו כך וכך.	ריש לקיש:												!	◇
אי הכי, מאי למימרא?													⚡	
דאמר ליה בית כזה אני משכיר לך.	אלא, כי אתא רבין אמר ריש לקיש:												!	◇
ואכתי מאי למימרא?													⚡	
לא צריכא דקאי אגודא דנהרא. מהו דתימא: מאי כזה - דקאי אגודא דנהרא, קא משמע לך.													!	◇
הדרן עלך השואל.														◇